

1

ÖÖVALVEÕDE

ÜKSKORD, KUI MA lennukis olin, tekkis ootamatu olukord. Otsiti arsti. Keegi naine oli ootamatult haigestunud. Ma ei tea, miks ma seda ütlesin – see tuli iseenesest, kuigi ei olnud tōsi. „Mina olen arst.”

Naise huuled olid sinised, silmad suletud ja nahk külma higiga kaetud. Ta ei hinganud, pulssi ei olnud tunda. Aga ma tegin südamemassaaži ja ta jäi ellu. Mulle osaks saanud austus ja tänulikkus, aplaus ning tänutäheks saadud tasuta reis muutsid sel hetkel minu elu. Seega tahtsin arstiks õppima minna, aga mu hinded ei olnud küllalt head ja ma valisin hoopis õenduse.

Veebruaripimedus surub vastu akent. Üksikud valged helbed libisevad mööda, kui ma õepostist lahkun. Olen ravimilaos pannud valmis rohud, mis tuleb öösel laiali jagada. Väljajagatavad tabletid on käru väikestes sahtlites, iga patsiendi jaoks eraldi sahtel, ja suuremates sahtlites hoitakse vajaduspõhiseks kasutamiseks mõeldud ravimeid. Kui ma kesköö paiku patsiente vaatama lähen, jätan käru oma kohale ja toon sealt, mis vaja. Kõik selleks, et vaikust hoida ja mitte tarbetult segada. Uni on oluline, et patsientide päevad oleksid talutavad, eriti hospiitsis, kus enamikul on elada jäänud vähem kui kuu ja ärkveloldud tunnid on kallihinnalised. Ent mõnikord on arstide hinnangud ekslikud

Võidakse arvata, et patsient, kes elab oodatust kauem, peaks võtma seda kui taeva kingitust. Aga see on harva nii, kui surm on lähedal ja palatikaaslased hinge heidavad ning nagu paratamatu lõpu meeldetuletusena pidevalt minema viiakse. Siia tullakse siis, kui enam pole lootust terveks saada. Lootus tähendab muid

asju, näiteks et saaks veel viimast korda koju minna, et suudaks külalisi vastu võtta, et saaks öö läbi magada, ilma et peaks valu või õhupuuduse pärast üles ärkama.

Puhketoast kostab vaikset jutuvada ja levib kohvilõhna. Muidu valitseb koridoris vaikus. Äkitselt süttib 9. palati ukse kohal punane tuli ja helin lõhestab öö. Ruttan sinna. Seal on Susanne Tyrsjö. Ta saab tuleval nädalal 57-aastaseks ja tahab korraks koju minna, kui jaksab. Ma mõtlen, et võib olla on tal õhupuudus. Tal on kopsuvähk ning ta kuulub nende kilda, kes on prognoositud surmaajast üle poole aasta kauem elanud. Võib-olla sellepärast, et on üldiselt heas vormis ja keeldub niihästi vaimselt kui füüsiliselt alla andmast. Kui ta enam mööda koridori käia ei jaksa, võimleb ta voodis. Me kasvasime koos üles, aga ma ei usu, et ta mind mäletab. Tema kuulus populaarsete hulka, mina olin tähtsusetu.

Avan ukse. Tunda on nõrka parfüümihõngu, oma sõnutsi kasutab ta seda haiglalõhnade eemal hoidmiseks. See ei käi reeglitega kokku, aga niikaua kui tal on omaette palat, ei kavatse ma midagi öelda. Ta istub tikksirgelt voodil, hapnikumask ninal ja ahmib õhku. Ma mõtlen, et küllap on tal on raske hingata. Aga ma eksin. Ta võtab maski eest ja puurib oma pilgu minu omasse.

„Ma tahan oma mehest ära lahutada!” ütleb ta vihasel häälel ja tema kahvatutele põskedele ilmuvad punased plekid. „Ja sina pead mind aitama!”

„Praegu? Mida sa silmas pead?” Olen pehmelt öeldes hämmingus. Susanne'i mõistus on selge. Ma ei kahtle hetkegi selles, et ta teab, mida tahab. „Aga kas lahutuse peale pole natuke liiga hilja mõelda?” ütlen ma ja kahetsen kohe oma sõnu. „Anna andeks. Pole minu asi selle kohta arvamust avaldada.”

Ta kehitab õlgu, näitamaks, et minu üleastumine ei tähenda midagi. „Ma tahan, et sa aitaksid mul kohe täna öösel lahutus-paberid ära täita.”

„Olgu, aga ma pean kõigepealt teiste patsientide juures käima. Võin pärast ringkäiku tagasi tulla.”

„Kas annad ausõna?” küsib ta ja puurib mind pilguga, sellest saab pühalik tõotus.

Ma annan ausõna ja mõtlen, et tema juuksed on pärast viimast keemiaravi tagasi kasvanud. Need on hallid ja lokkis ning see sobib talle, kuigi saan aru, et ta nutab taga pikki blondeeritud juukseid, nagu tal on voodi kõrval oleval fotol. Fotol on ta koos mehega, kes hoiab tal ümbert kinni ja nende ees seisab nukulikult armas pisike tüdruk, kes on nüüd 23-aastane, kuid elab Susanne'i jutu järgi endiselt kodus külalismajas.

Teen ringkäigu ära ja vaatan teistes palatites olevad patsiendid üle. Enamik magab ja kõik paistab rahulik Aga mu kolleegid on puhketoas närviajavalt valjuhäälsed. Lähen sinna, astun kohvimasina juurde, joon püstijalu tassikese ja kuulan, et taibata, mis lahti on.

Nähtavasti käis rokitäht Vilgot Vedin täna siin. Tal on kõhu-näärmevähk ja ta tahab oma päevad meie juures lõpetada. Loomulikult on meil vaikumiskohustus, aga mind üllataks siiski, kui mu kolleegid koju jõudes natuke midagi ei sosistaks. Nende jaoks on see sensatsioon. Minu silmis on Vilgot kutt, kes mu kodukandis Hallsbergis töökojas töötas. Minul on raske temas mingit suurust näha.

Tubli pool tundi hiljem olen tagasi Susanne'i juures. Tegin ruttu, sest kartsin, et ta võib magama jääda. Ent ta on täiesti ärkvel ja tal on kõik üksikasjadeni kavandatud. „Maakohtu koduleheküljel on blankett abielu lahutamise taotlemiseks. On sul võimalik see paberile printida, siis margiga ümbrik muretseda ja kiri posti viia, kui ma olen blanketi ära täitnud?”

„Jah,” kosten ja mõtlen, kust läheb piir, mida ma meditsiiniõena teha tohin. Ma ei tea, kas mul on õigus olla testamendi tunnistajaks, kui ta on tahtnud pärijat muuta. Aga praegu on tegemist lahutusega ja ta kavatseb avalduse ise täita. Mina viin lihtsalt kirja posti. Kõige lihtsam on võtta haigla ümbrik, mis on juba margistatud.

„Ma tahan, et sa selle kohe postkasti paned, kui öise valve lõpetad, et mingit viivitust ei tekiks.”

„Luban, et teen seda.”

„Edasi sõltub kõik sellest, kui kaua kohus seda asja menetleb,” jätkab ta. „Ma pean katsuma seni elus püsida, kuni lahutus on jõustunud.”

Mul on vastuväide. „Kas sa ei arva, et kohus peab sinu mehele teatama, et menetlus käib?” Olen ise abielulahutuse läbi teinud, aga siis oli meil vastsündinud tütar. Mina ei olnud see, kes tahtis lahku minna. Kui kohtust minuga ühendust võeti, tuli see nagu välk selgest taevast. Meile anti pool aastat järelemõtlemisaega. Pärast seda ei näinud ma oma tütart 18 aastat. Aga minu eraelu pole loomulikult asi, millest Susanne'i või teiste patsientidega rääkida.

„Ma tahaksin tema nägu näha, kui ta kohtust tulnud kirja loeb,” ütleb Susanne ja kingib mulle ühe oma erilistest naeratustest. „Kas tead, terve elu olen ma tema järelt koristanud. Tema pole kunagi pidanud vastutama. Nüüd on aeg talle näidata, et tema tegudel on tagajärjed.”

„Raske on öelda, kui kaua protsess aega võtab,” ütlen ma ja mulle meenub, et see oli pikk protsess. „Võib-olla peaksid kohtule teatama, et sinu aeg on piiratud,” ütlen ma nii diplomaatiliselt, kui oskan.

„Tark mõte. Kirjutan, et olen suremas. Aitäh, et mind aitad.”

„See on nii pisike asi.” Naasen kraamiga, mida tal vaja on. See on tema isiklik asi, aga ma ei suuda siiski jätta küsimata, sest tean, kes ta mees on. „Miks sa nüüd lahutada tahad, kui su elu peagi otsa saab?”

Susanne paneb pastaka käest ja vaatab üle hapnikumaski serva mulle oma tumesiniste silmadega otsa. „Me andsime lubaduse armastada teineteist, kuni surm meid lahutab. Aga mina olen üksi ja hirmul ning kui ma teda kõige rohkem vajan, pole teda minu jaoks olemas.”

„Aga ta käib sind vaatamas,” ütlen ma, sest olen seda päevases vahetuses töötavatelt kolleegidelt kuulnud.

„Jah, ta tuleb siia, aga ta pole hinginga siin. Ta istub kohuse-tundlikult palati tagumise seina ääres toolil ja pühendab kogu tähelepanu telefonile. Sotsiaalmeedias võtab ta vastu kaastunde-avalduste lainet. Tähelepanu innustab teda. Kuramus, ta saab kaifi sellest, et kõik laigivad Facebookis seda, et ta ostis minu lemmik-šokolaadi. Lilled oleksid pildil paremad välja näinud, aga sihukesi rekvisiite ju osakonda ei lubata. Kahju temast.”

Ma pole valmis kibestumuseks, mida ta väljendab, kuigi mäletan kooliajast ähmaselt, et see mees oli üks ülbe kuju. „Kas sa pole tema vastu natuke liiga karm? Minu meelest pole lihtne olla ... pereliige.”

„Sul pole aimugi ...” Susanne'i silmad muutuvad tumedaks. Pisarad tikuvad esile ja ta pühib need vihaselt ära. „Ma helistasin talle enne seda, kui sinu kutsusin.”

„Helistasid sa keset ööd oma mehele?” küsin ma, sest midagi muud ei tule pähe öelda.

„Jah, ning ta vastas. Aga ma kuulsin taustal ka naisehäält.”

„Äkki oli see sinu tütar?” ütlen ma lollist peast, sest tahan teda valust säästa, hajutada teda piinavat kahtlust.

Ta raputab pead ja toob kuuldavale jääkülma naeru, millest mul kuklakarvad püsti tõusevad. „Ei, see, kes tema riidele lõhna-õlihõngu jätab, pole meie tütar. See on keegi teine naine. Ja mul on temast tõeliselt kahju. Minu mees kasutab ära inimesi, kes teda armastavad. Ühel päeval saab see naine, kes temaga voodit jagab, sellest aru. Ma vihkan seda raibet sama palju, kui ma teda kunagi armastasin.”

Ma vaidlen vastu ja pehmdendan tema öeldud sõnu, sest need on nii jubedad. Sest need panevad minus helisema ühe teise tooni ja äratavad mälestuse mu enda lahutusest, mida ma unustada tahan. Kogun siis julgust. Ma olen siin selleks, et kuulata ja lohutada. Näitamaks, et mul pole kiiret, istun tema voodi kõrvale toolile.

„Ma tunnen sind,” ütleb ta ja minust käib läbi hirmusööst. Kardan, et ta hakkab rääkima sellest, mida ma kõige parema meelega unustada tahan. Aga tema hakkab hoopis jutustama oma lapsepõlvest ja noorusest. Olen aastate jooksul kuulnud paljusid elulugusid. Praegune näib olevat kõige hullem. Aga ma eksin jälle, kuna tema jutt äratab minus ängi ja paneb kokku varisema terve mu enda elu ning kõik selle, mille ma arvasin tõsi olevat. Mind neelab pimedus, sügav nagu kuristik, ja varastab elu, mis oli minu oma. Sest meie elud on ilmselt niimoodi kokku põimitud, nagu ma poleks iial osanud aimata. Loodan, et ta ei näe minu jahmatust ja raevu.

Ta silmitseb mind ja tema pilk muutub sügavamaks. „Ja sinul kui meditsiiniõel on vaikumiskohustus, eks ju? See, mida ma praegu rääkisin, jääb meie vahele.”

„Nii on. See, mida sa räägid, jääb igaveseks meie vahele.”

Ta näib minu kinnitusega rahul olevat. „Ma pean nüüd magama. Ei jaksa rohkem rääkida.”

Ma ei tea, kas Susanne Tyrstö märkas, et ma sattusin täiesti segadusse ning mind valdas paanika. Tabletid on mul kaasas, aga need on puhketoas seljakotis. Sinna ma minna ei saa. Töökaaslased ei tohi mu ärevust näha. Ma hingeldan ja higistan. Kuulujutud minu vaimsest murdumisest ei lõpekski – kõlakad levivad haigla koridorides kiiresti. Mul ei ole enam alalist ametikohta. Ajutise asendajana pean olema see, kelle peale saab kindel olla – usaldusväärne kolleeg, kellele võib alati helistada, kui keegi haigeks jääb või hoolduslehe võtab. Mul pole raha, et nõrk olla.

Leian ravimilaost vajaliku rahusti. Kannan selle narkootikumide registreerimisraamatust läbi, nagu oleks see läinud ühele patsiendile. Tablette loetakse korrapäraselt üle ja puudujääd võib viia ebamugavate küsimusteni. Mu enesetunne on kohutavalt vilets. Kui olen ennast tualettruumi luku taha pannud, värisen ohjeldamatust ärevusest. Kohutavad mälestused, mille Susanne'i ülestunnistus minus äratas, võtavad võimust. Kogu lapsepõlves

kogetud viha, ähvardused ja alandused on kehas tallel olnud. Ma ahmin õhku. Pulss perutab. Ma olen üles ehitanud kaitse süüdistuste ja mõnituste vastu. Loonud endale uue elu, kus minus harva kaheldakse. Ent Susanne Tyrsjölt kuulnud ülestunnistus pani mind kahtlema kõiges, mida ma tõeks pidasin. Kahtlema selles, kes ma olen ja mis tegelikult juhtus.

Annan päevasele personalile aru nagu udus. Vahetus on lõppenud. Kui ma M-maja klaasgalerii kaudu osakonnast lahkun ja töötajate parkimisplatsi poole suundun, on väljas endiselt pime. Minus on hakanud tärkama mingi uus jõud. Kavatsen järgmisel ööl pimeduse katte all minna Hallsbergi vanasse kinomajja, et oma silmaga näha, kas Susanne'i kohutav jutt on tõsi.

On hakanud valgeks minema. Päevase lumelörtsi ja öiste miinuskraadide järel on auto kaetud jääkoorikuga. Keeran lödisedes süütevõtit, kojamehed hakkavad tööle, kuid jäävad peagi lumme kinni. Mööda lendleb mingi paberitükk ning ma näen, et olen saanud parkimistrahvi. Oleksin pidanud endale personali parkimisloa muretsema, aga ma ei taha, et mu nimi auto tuuleklaasil oleks. Ma ei taha tähelepanu äratada, nähtav olla, kuuldav olla, juhuks kui keegi neist, kes mu elu põrguks muutsid, mu nime näeb. Ma ei taha, et vanad kuulujutud ellu ärkaksid.

2

MAGAMISTOA LAMELLKARDINATE VAHELT igratses sisse päevavalgust. Kui ta ärkas, roomasid üle põranda valguse ja varju triibud. Ta vaatas Mia Bergerit, naist, keda ta armastas, ja õnnetunne täitis ta soojusega, sest Mia oli talle nii lähedal.

Kristoffer Bark tundis, et on rikas, lausa õnnega koos, et see imeline naine teda tahtis. Ta vaatas naist õrnusega, mida polnud enam terve igaviku tundnud. Tumedad lained juuksed, kaunid

näojooned. Rindade heledad kuhelikud tõusid ja vajusid rahuliku hingamise taktis. Hetkel oli kõik hästi. Peaaegu ideaalne. Välja arvatud see, et voodi oli meeter kakskümmend lai ja Mia oli teki enda peale tõmmanud.

Eile enne kui Mia uinus, olid nad lamanud tihedalt koos pärast mänglevat armuhetke, mis läks teises vaatuses üle ülimalt tõsiseks. Pilk ainiti tema silmis, oli naine ta osavalt ja aeglaselt üle piiri viinud ja siis tema käsivarrel puhates öelnud, et see oli viimane kord. Et nad ei saa niimoodi jätkata. Ning tema oli küsinud, miks, ehkki teadis, mida Mia vastab. Et ta elab varjatud identiteediga ega saa riskida. Et peab elama üksi niikaua, kui oht möödas on. Pealegi töötavad nad koos ja nii ei saaks see enam olla, kui nad on paar. Selles küsimuses oli politsei juhtkond juba ammu oma seisukoha selgesti välja öelnud. Siis paigutatakse üks neist ümber.

Nende armulugu oli siia-sinna lainetanud. Algul oli Bark tahtnud liiga palju ja liiga ruttu ning Mia oli tagasi tõmbunud. Kuid ometi oli ta ükskord ööseks jäänud, kui bussid enam ei käinud. Võib-olla jäi ta meelega viimasest bussist maha. Kristoffer polnud isegi teada saanud, kus Mia elab. Tema aadress oli postkast. Tegelikult ei olnud tema nimi Mia Berger, vaid midagi muud. Ja tema politseinikust poeg Alex oli puhtjuhuslikult sattunud Barki rühma, mis tegeles vanade lahendamata juhtumitega. Alex ei teadnud oma ema salakohtumistest midagi. Niipalju kui Bark aru sai, oli Alex ka nime muutnud. Kui Bark oleks iseendale head nõu andnud, manitsenuks ta olema ettevaatlik naisega, kellel on pagasis maha jäetud hullumeelne. Aga nüüd oli liiga hilja.

Võinuks arvata, et Mial on rohkem julgust, kuna tema endine mees istus vangis. Aga kui Mia Stockholmis töötas, oli ta oma õuduseks meest Keskvaksali alumisel korrusel raamatupoes näinud. Mia oli täiesti kindel, kuid keeldus ütlema mehe õiget nime ja missuguses vanglas teda kinni hoitakse. Ning Bark oli

vastutahtsi Miale lubanud, et ei püüa seda välja selgitada, ehkki Kumla kong oli kõige tõenäolisem.

„Vahest oli see teisik?” oli ta Mialt küsinud. „Räägitakse, et igal inimesel on *look-a-like*.”

Ent Mia oli kindel, et nägi teda, meest, kes tema elu ära rikkus.

Barkil oli seda siiski raske uskuda. Ta tahtis teist seletust leida. „Kui kellelegi liiga kaua otsa jõllitada, on selge, et too hakkab vastu jõllitama ja mõtleb, mida temast tahetakse. Sa ütlesid, et ta jõllitas sind.”

„Ei, Kristoffer, ta tundis mu ära. Sa pead mind uskuma. See oli tema.”

Kohtumine eksmehega oli sundinud Miat lõpetama töö Stockholmis ja kolima tagasi Örebrosse. Seal oli ta lasknud oma advokaadil asja kontrollida, ja too teatas, et Mia endine mees istub ikka veel vangis. Kuid Mia ei julgenud seda uskuda. Ei julgenud kasutada vabadust, mida tema piinaja vangis istumine tähendas.

Kristoffer ei teadnud, mida see hull oli Miaga teinud. Naine ei rääkinud talle oma minevikust, ehkki Bark oli rääkinud talle kõigest, kui Mia tema psühholoog oli. See polnud võrdne suhe, kui seda ikka suhteks nimetada sai. Ta armastas Miat, kuid ei teadnud kindlalt, mida naine tunneb. Nad seksisid, kui neil ei õnnestunud saavutada Mia eesmärki seda mitte teha. Nagu täna öösel.

Mia tumedad ripsmed löid võbelema. Ta avas silmad, heitis Kristofferile sooja pilgu ning tolle mure selle pärast, et neil ei saa kunagi olema ühist tulevikku, sulas. Parasjagu on Mia siin ja kõik on hästi. Ta libistas nimetissõrmega üle naise pehme põse ja edasi üle rangluu. Kergitas tekki ja vaatas naist pilguga, mida too ei saanud valesti tõlgendada.

„Tule,” ütles Mia ja nihutas ennast veidi serva poole. Tema naeratus muutus laiemaks ja kutsuvamaks. Siis nihutas Kristoffer ennast teki alla ja andis Miale kõike, mida ta oli leidnud naisele

meeldivat, jälgis Mia hingamist ja vastuseid. Kui Mia siis rammestunult tema embuses puhkas, oli asja tõsidus jälle platsis ning Mia pani oma mõtted sõnadesse.

„Minu meelest arvad sa, et ma lihtsalt mängin sinu tunnetega. Aga ma armastan sind tõeliselt ja praegune on sulaselge hullumeelsus. Kui minu üks peaks meie suhetest teada saama, panen ma su suurde ohtu. Ta prooviks sind ära tappa.”

„See oleks kindlasti seda väärt,” lausus Kristoffer laialt naeratades ja mõtles seda kahtlemata tõsiselt.

„See pole naljaasi,” sõnas Mia ja hakkas riietuma. „Sa ei saa aru, mida ta on valmis tegema. Kui ta teaks, tapaks ta sinu ja Alexi. Siis, kui ta on võtnud minult kõik, mida ma armastan, laseks ta mul pikalt ja piinarikkalt surra. Tema tegutseb niimoodi.” Mia pani nimetissõrme Kristofferi huultele, et mitte tolle kommentaari kuulda. „Kuidas küll kell juba nii palju on? Ma ei jõua duši all käia ega hommikust süüa.”

„Ma aimasin seda ja tegin paar võileiba. Külmkapis, samas kotis, mille sa võid kaasa võtta, on ka pudel mahla.”

„Millal sa seda tegid?” küsis Mia naerdes, kui oma rinnahoidja raamaturiulist leidis.

„Siis, kui sina magama jäid ja mina ihualasti rõdule tähistaeva alla läksin, et hüüda tervele ilmale, et olen maailma kõige õnnelikum mees. Aga liiga külm oli ja ma tulin tuppa tagasi. Mul ei tulnud und ja teadsin, et sa oled täna naiste varjupaigas tööl.” Mia töötas vabatahtliku psühholoogina, et aidata väärkoheldud naisi. Naiste varjupaik oli nähtav osa võrgustikust, mis tegutses varjatult. Bark aimas, et Miale oli see viis, kuidas tasuda abi eest, mida ta ise oli saanud.

„Ma armastan sind, Kristoffer Bark. Aga edaspidi peame targad olema.”

Kristofferil oli selle peale omajagu ütlemist. Aga praegu, kui Mial kiire oli, ei olnud õige aeg. Ta ise läheb bussiga Garphyttanisse oma vana isa juurde. Isa Robert, kes oli nooruses

olnud spordimees, oli otsustanud suusatama minna. Ta süda andis vahel tunda, eriti külmaga, seepärast oli Kristoffer öelnud, et tuleb kaasa. Parimal juhul suudab ta viletsamas vormis olekut teeseldes panna isa tempot maha võtma. Hommikul oli lund sadanud ja polnud kindel, kas rajad on juba sisse sõidetud. Sel juhul oleks raske suusatada.

Miale ei meeldinud pikad hüvastijätud. Ta suudles Kristofferit ja oligi läinud.

Bark läks Garphyttani bussi peale. Tee oli libe ja kraavid reetlikult sügavad. Pärast Vintrosa risti oli üks auto teelt välja sõitnud ja läbi bussiakna nägi Bark, et puksiir on teel.

Kui Kristoffer kohale jõudis, oli isa nende suusad autokatu-sele pannud ja toidukoti valmis seadnud. Korv oli köögilaul. Ent Robertit ennast polnud näha.

„Halloo, isa. Oled sa siin?”

Vastust ei tulnud. Kuid siis kostsid magamistoast hääled ja Kristoffer läks sinna. Robert istus voodiserva, mobiil käes ja naeris. „Kuramus, küll ta on hea, see sinu Ella. Tal on oma taskuhääling, teadsid sa seda?”

„Esiteks ei ole ta minu Ella. Me läksime lahku peaaegu 15 aastat tagasi. Teiseks. Jah, ma tean, et tal on taskuhääling ja et ta kirjutab raamatut. Aga ma ei teadnud, et sina tema saateid kuulad.”

„Ma armastan taskuhäälinguid,” lausus Robert. „Eriti Ella oma. Selle nimi on „Meditšiiniõe pihtimused” ja ta räägib sinust palju lõbusaid lugusid. Sa peaksid seda kuulama.”

Bark ohkas. „Kohe kindlasti mitte. Lähme nüüd!”

Roberti ilme oli korruga murelik. „Kristoffer, ma olen palju selle peale mõelnud, kuidas sinuga lood on. Kuidas selle epilepsiaga on? Millal sa jälle autot juhtida tohid?”

„Ma võtan rohtu, mis aitab, ja kui mul aasta jooksul ühtegi haigushoogu ei ole, on asi korras ja ma saan jälle rooli istuda.